

mätte erhålla den ordinarie lönen af Staten, på samma gång folkskolorna ordnas efter folkmängden.
Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1868.

J. Rundbäck.

N:o 231.

A/ Herr J. Rundbäck: Angående vissa förändringar i lagstiftningen för enskilda banker.

Då man troligen i all framtid förgäfvets får vänta på lösningen af det framställda problemet: "I hvad förhållande skall ett lands sedelstock stå till dess metalliska valuta?" så torde det icke vara alldeles välbetänkt, att man, under så ovisst förbudan, låter vårt cirkulationsmedel småningom förvandla sig till endast papper. Anledningen till en sådan förmodan eller, om man så vill, farhåga, hemtar jag deraf, att, när jag öfverser rapporterna om Riksbankens metalliska kassas ställning under sednare decenniet, så visar det sig, att, under det den metalliska kassan varit i ett nästan oafbrutet sjunkande, så har sedelemissionen, förnämligast de enskilda bankernas, varit i ett lika oafbrutet stigande. Att af denna orsak någon fara för Riksbanken skulle vara för handen, tror jag visserligen icke, helst den eger en så betydande grundfond; men till ett varnande "se opp!" manar dock denna ovanliga och ständiga ebb å ena och flod å andra sidan. — Att Riksbanken också, för den händelse denna disproportion emellan dess metalliska kassa och den i cirkulation varande sedelmassan kommer att fortfares, kan komma i förlägenhet, låter åtminstone tänka sig. Möjligt torde det icke heller vara för Riksbanken, förtröstan på dess metalliska kassa och soliditet i öfrigt må nu vara aldrig så stor, att i längden, man må omgärda dess fonder aldrig så väl, upprätthålla värdet af denna sig oupphörligen ökande massa af kreditsedlar. Så länge allt emellertid går den lugna stråten

stråten och så länge mängden anser creditsedlarne lika med mynt, är visserligen ej ringaste fara för handen; men det kan komma en tid, då denna illusion skall skingras, då creditsedlarne ej längre kunna beteckna hvad de nu utge sig för att vara, och för en sådan händelse tager man sig aldrig för tidigt i akt.

För att härutinnan åstadkomma en bättre sakernas ordning, framställde vid sistlidne riksdag det Utskott, som hade att behandla jordbrukets finansiella angelägenheter, uti 9:de punkten af dess Utlåtande ett förslag, som åtminstone inom Riksdagens Andra Kammare enhälligt godkändes. Sakens vikt och det intresse, frågan sistlidne riksdag rönte, föranleder alltså mig att upptaga och för Riksdagen ånyo framlägga tvänne delar af omrörda förslag. De motiv, Utskottet deremot för dessa förslag anförde, torde vara öfverflödigt upprepa, emedan de, för hvar och en som derutaf vill taga del, återfinnas i berörda Utskotts Utlåtande. Alltså inskränker jag mig till att här endast värdsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta till Kongl. Maj:t aflåta en underdånig skrifvelse med begäran, att Kongl. Maj:t täcktes låta tillse:

- a) att samma skyldighet, som Riksbanken har att inlösa sina sedlar med klingande mynt, måtte, så framt den ej kan åläggas redan oktrojerade banker, åtminstone lagligen påbjudas för de banker, som framdeles möjligen komma att bildas; och
- b) att enskilda bankerna, äfven efter lagstiftningens förändring, fortfarande böra vara underkastade offentlig kontroll, hvilken ytterligare kunde främjas genom afgifvande, jemte de hittills blott en gång i kvartalet lemnade redogörelser, af likartade rapporter med dem, hvilka af Riksbanken afgifvas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles ödmjukligen.

Stockholm den 25 Januari 1868.

J. Rundbäck.